

Jettie Rodenhuis en Peter van den Oever. 'Als je ziet wat mensen weggooien. We hebben zelfs een keer een gebit voor Peter bij het vuilnis gevonden.'

FOTO MARIJN SCHEERES

de huishoudpot

'We hebben een buffertje'

Jettie Rodenhuis (63)

Wijkverpleegkundige, afgekeurd.
Inkomen: 1100 euro netto.

Peter van den Oever (59)

Havenarbeider,
gedeeltelijk afgekeurd.
Inkomen 435 euro, bruto.

Huurhuis in West, geen kinderen.

MARTINE DE VENTE

Jettie: "Dit jaar gaan we er negenhonderd euro op achteruit. Per maand, ja. Peter komt in de WIA. Hij is afgekeurd vanwege zijn schouder."

Peter: "Ik werkte bij SHB. Dat is een pool in de Rotterdamse haven, een soort uitzendbureau. Vroeger sjouwde ik, daardoor ben ik versleten. De laatste jaren zat ik op de heftruck. Toen ik de kans kreeg, ben ik dat zo veel mogelijk gaan doen. Zo zagen de bazen dat ik het kon."

"Ik heb al mijn papieren. Die kreeg je als je het maar lang genoeg deed. Buiten de haven zijn die diploma's geen flikker waard. Ik moet solliciteren voor die zestig procent die ik niet ben afgekeurd, tot mijn 65ste. Maar wie wil mij nog hebben voor vier uurtjes per dag?"

Jettie: "Weet je wat zo'n arbeidsdeskundige dan zegt? Dat hij dropjesverkoper moet worden. Onmogelijk. Peter kan niet goed lezen en schrijven. Hoe kan hij dan vertegenwoordiger worden? We zijn allebei dyslectisch. Ik was 36 toen we elkaar ontmoetten. Peter kwam met zijn vader mee om mijn tv te repareren. Er was herkenning. Ik heb op een internaat gezeten, hij ook."

Peter: "We hebben dezelfde academische achtergrond."

Jettie: De directrice van mijn internaat zei: jij kan verpleegster worden. Ik dacht: ik ga in de wasserij werken van het ziekenhuis. Het zit in je hoofd hè, dat je niks worden kunt. Ik ben wijkverpleegster geweest. Ik moest me echt door die

examens vechten. Als die andere meiden uitgingen, zat ik te blokken op anatomie."

"Wij waren thuis heel arm. Mijn vader was schipper, die kon ook niet lezen en schrijven. Ik ging als kind naar de veemarkt. Melkte de koeien af die naar de slacht gingen. Die melk verkocht ik dan weer. En ik viste het koper uit de sloot, dat was er in de oorlog door de mensen ingegoooid om te voorkomen dat de Duitsers het zouden inpikken."

"Als je ook ziet wat mensen weggooien. Ik haalde altijd heel veel van de straat. Ik heb zelfs een zak met horloges gevonden. We verkochten die spullen en hebben daar onze bruiloft van betaald. Op een gegeven moment hadden we zevenduizend gulden. En een nieuw gebit voor Peter. Dat hadden we ook bij het vuilnis gevonden."

Peter: "Toen ze vijftig werd, ging ze beleggen. Ze dacht: ik doe eens gek."

Jettie: "Ik had vijfduizend gulden. Daar heb ik toen aandelen Dell Computing voor gekocht. Dat was in die goede tijd hè. Ik had geen idee wat het was, maar die aandelen werden wel drie keer zo veel waard. Ik heb toen een auto voor mezelf gekocht en één voor Peter."

"Ik kom uit Leeuwarden. Ik dacht altijd: ik kom terug en dan zal ik ze eens wat laten zien. En ik kwam terug, in een Daf coupé met een rijbewijs. Peter wilde toen niet achterblijven en kocht ook een auto. Op afbetaling. Toen ik daar achterkwam,

riep ik: wat heb je nou gedaan?"

Peter: "We hebben die auto in drie jaar afbetaald in plaats van in zes. Daar hebben we heel erg ons best voor moeten doen."

Jettie: "Je moet geen schulden hebben. Nooit."

Peter: "Van die negenhonderd euro minder liggen we niet wakker. We hebben een buffertje. Jettie heeft haar aandelen nog en we hebben gespaard."

Jettie: "Over twee jaar krijg ik mijn

'Toen ze vijftig werd, ging ze beleggen. Ze dacht: ik doe eens gek'

AOW. Dan krijgen we weer wat meer. We kunnen ook wel met minder. Anders doen we wel een auto weg."

Peter: "Voor buiten Amsterdam gebruiken we mijn auto. Toen ik nog in de haven werkte, reed ik meer. Ik moest toen veel naar Rotterdam. In Amsterdam rijdt zij. Met de scootmobiel kom je niet ver."

Jettie: "Ik doe alle administratie. Peter krijgt 25 euro zakgeld in de week."

Peter: Daar betaal ik mijn rokertje van, en het kaarten. Dat doe ik twee keer per week. Bij het kaarten koop

ik dan een pijpje bier."

Jettie: "Hij weet dat ik daar niet van hou, van drinken."

Peter: "Op vrijdag en zaterdag drink ik een borreltje. Die schenkt ze voor mij in. Kopen we in Duitsland trouwens. Veel goedkoper."

Jettie: "Boodschappen haal ik bij de Aldi en de Lidl. Dirk kan wel zeggen dat hij goedkoop is, maar dat is echt niet zo. Ik kijk altijd in de krantjes en weet dan wat ik moet halen."

"Als ik zeg dat hij bij Dirk van die eclairs moet halen voor 1,39 euro, komt hij terug met een appeltaart van 4,99 euro. Ik neem hem vaak mee naar de winkel. Als ik er niet meer ben moet hij het ook allemaal alleen kunnen."

"Na een buitenbaarmoederlijke zwangerschap heb ik 38 operaties gehad. Bij een liesbreukoperatie is een pees doorgesneden. Daardoor kan ik niet goed lopen. We hebben geen kinderen. Ik had er wel tien willen hebben."

Peter: "Nou, tien zijn er wel heel veel."

Jettie: "We hadden altijd kinderen uit de buurt in huis. Ik heb daarvan nog heel veel barbies. Ook van de rommelmarkt."

Peter: "Daar gingen we vaak samen naartoe, maar nu niet meer."

Jettie: "We hebben zo veel in huis. Je komt op een leeftijd dat je gaat afbouwen. Ik geef het net zo lief allemaal weg. En als we het slecht krijgen, ga ik gewoon weer langs de straat, desnoods op mijn scootmobiel."